

De Spiegel van Lynara

Het Ontwaken van de
Smaragdzielen

Lizzy Maria B.

The background of the cover is a detailed illustration. It features a central, ornate golden archway set against a backdrop of soft, billowing clouds in shades of blue and white. Two small, winged, blue-skinned cherubs are perched on the sides of the arch. Inside the arch, a bright, glowing light emanates from a central point. In the foreground, a goat-like creature with long, curved horns and a flowing blue robe stands with its back to the viewer, holding an open book. The overall atmosphere is ethereal and magical.

*De Spiegel
Van
Lynara*

LIZZY MARIA B

*Het Ontwaken van de
Smaragdzielen*

Een realisatie van: Uitgeverij Bravenewbooks

<https://home.bravenewbooks.nl/>

Auteur: Lizzy.Maria.B

Lizzy.maria.b@proximus.be

<https://www.facebook.com/lizzy.maria.B/>

Instagram: Lizzy _Maria_ B_

Coverontwerp: Lizzy.Maria.B

Tekeningen: Tensor.art.AI, door Lizzy maria B

BOOK ISBN: 9789465385563

© Lizzy.Maria.B

⚔ Hoofdstuk 1 – Het Fluisterende Woud

De ochtendmist hangt als een zilveren sluier tussen de bomen. Het woud leeft. Niet zoals gewone bossen leven, maar op een manier die Zyra elke vezel van haar wezen laat voelen.

Elke stap die ze zet, laat het mos onder haar laarzen zacht oplichten, alsof de aarde haar aanwezigheid herkent en begroet. Haar staart beweegt langzaam heen en weer, alert, terwijl haar groene haren de lichtstralen vangen die door het bladerdak breken.

In haar borst gloeit het hart van magie, een smaragdgroene kern die pulserend warmte verspreidt. Het ritme lijkt op een tweede hartslag, een herinnering dat ze niet gewoon is.

Ze voelt de kracht, maar ook de vragen die haar achtervolgen:

Wie ben ik? Waar hoor ik thuis? Zyra stopt. Het pad voor haar splitst zich in twee richtingen. Links kronkelt een smalle doorgang naar een donkere vallei, waar de bomen zo dicht op elkaar staan dat geen zonlicht erdoor dringt. Rechts opent zich een pad vol bloemen, hun kleuren fel en uitnodigend, alsof ze haar lokken met beloftes van rust. Maar Zyra weet dat schoonheid in deze wereld vaak een masker is. Ze sluit haar ogen en legt haar hand op de zwevende energiebol naast haar. Het groene licht knippert sneller, alsof het haar wil waarschuwen. De bol is haar metgezel, haar gids, haar wapen. Soms lijkt het zelfs te denken. Dan hoort ze het: een fluistering. Niet van de wind, niet van een dier. Het klinkt als woorden, zacht en haast onhoorbaar, maar duidelijk genoeg om haar hart sneller te doen kloppen. **“Kom... vindt ons...”**

De stem lijkt uit beide paden tegelijk te komen, maar er is iets in de toon dat haar naar de schaduwzijde trekt. Het is geen bevel, geen dreiging, eerder een belofte. Ze opent haar ogen, haar pupillen smal als messen. Zonder aarzeling kiest ze het donkere pad. Het woud verandert. De lucht wordt kouder, de stilte zwaarder. De bomen lijken dichterbij te komen, hun stammen kronkelen als slangen. Zyra's klauwen glijden uit haar handschoenen, klaar om te vechten.

Haar oren spitsen zich; elk geluid, elke beweging is een waarschuwing. Ze voelt beweging tussen de bomen, schaduwen die zich verplaatsen, maar telkens als ze zich omdraait, ziet ze niets. Alleen mist. Mist die zich gedraagt alsof hij leeft. Plots kraakt er iets vlak achter haar. Zyra draait zich bliksemsnel om, haar energiebol zwelt op, werpt groene vonken in de lucht. Uit de mist stapt een figuur.

◆ Het Wezen van Rook en Geheimen ◆

Hij is hoog, slank, en lijkt niet helemaal van deze wereld. Zijn ogen gloeien als vloeibaar zilver, en zijn lichaam lijkt te bestaan uit rook en schubben die voortdurend van vorm veranderen. Het kijkt haar aan, en Zyra voelt een rilling langs haar rug. Niet van angst, maar van herkenning. Alsof dit wezen iets weet wat zij niet weet. **“Jij bent niet zoals de anderen.”** sist het wezen. Zijn stem glijdt door de lucht als wind door een holle boom, koud en scherp, alsof elke klank splinters achterlaat in de stilte. De mist lijkt te beven bij het geluid, alsof het woud zelf luistert. **“Jij draagt het hart van de oeroude magie.”** Zyra heft haar hand. De energiebol naast haar reageert onmiddellijk, draait sneller als een storm die op het punt staat los te breken. Groene vonken schieten door de mist, werpen flitsen van licht over de kronkelende wortels en de donkere stammen. Haar ogen zijn smal, haar klauwen glinsteren als messen in het schijnsel. De lucht om haar heen trilt van kracht. **“Vertel me wie ik ben.”** zegt ze, haar stem laag en vastberaden, als een dreigende belofte. **“Of maak plaats.”** Het wezen glimlacht, een grijns vol geheimen, alsof het geniet van haar woede. Zijn ogen flikkeren als vloeibaar goud, en even lijkt het alsof de mist naar hem toe kruipt, hem omhelst als een schaduw die leeft. Dan, zonder waarschuwing, valt hij uiteen in een wolk van duisternis. De schaduwen draaien om zichzelf, verdwijnen tussen de bomen alsof hij nooit echt daar was. Alleen de geur van nat hout blijft achter, zwaar en oud. Maar niet zonder een laatste fluistering, een echo die door het woud galmt, zacht maar onmiskenbaar, als een stem die uit de wortels zelf komt: **“Zoek de Spiegel van Zynara... daar begint jouw waarheid.”**

Zyra blijft achter, haar hart bonzend als een trommel in een lege zaal. De naam echoot in haar gedachten, zwaar en dreigend. De Spiegel van Zynara. Ze weet niet wat het is, maar één ding is zeker: haar reis is nog maar net begonnen. En ergens, diep in haar ziel, voelt ze dat dit pad haar niet alleen naar antwoorden zal leiden... maar ook naar gevaren die zelfs haar magie op de proef zullen stellen. De mist trekt langzaam weg, maar het woud blijft stil, alsof het luistert naar haar ademhaling. Zyra staat nog steeds op het donkere pad, haar energiebol zweeft naast haar en pulseert met een groen licht dat ritmisch klopt, alsof het haar hartslag imiteert. Het licht werpt cirkels op het mos, die bewegen als ademhalingen van de aarde zelf. De woorden van het schaduwwezen echoën in haar hoofd: **“Zoek de Spiegel van Zynara...”** Het klinkt als een belofte, maar ook als een dreiging. Ze weet dat ze niet kan terugkeren. Niet nu. Ze loopt vooruit, haar laarzen in het mos, haar staart alert bewegend. Het woud lijkt te veranderen naarmate ze verder gaat. De bomen worden hoger, hun stammen dikker, en hun wortels kronkelen als slangen over het pad. Het licht verdwijnt bijna volledig, opgeslokt door een dak van bladeren. Alleen het groene schijnsel van haar energiebol werpt cirkels op de grond, alsof het haar enige houvast is in een wereld die steeds donkerder wordt. De stilte is niet leeg, ze voelt ogen, onzichtbare blikken die haar volgen. Het woud ademt, en Zyra weet: dit is nog maar het begin. Dan hoort Zyra het: een diep, krakend geluid, alsof een eeuwenoude boom langzaam splijt onder een onzichtbare kracht. Het geluid snijdt door de stilte van het woud als een waarschuwing. Ze bevriest. Haar adem stukt, haar oren spitsen zich, elke vezel van haar lichaam alert. Het geluid komt niet alleen van voren, maar ook van boven, hoog tussen het dichte bladerdak waar het licht nauwelijks doordringt. Het is alsof de lucht zelf zwaar wordt, gevuld met een dreiging die ze niet kan zien. Langzaam tilt Zyra haar hoofd op. Haar ogen worden smal, scherp als messen. Tussen de takken ziet ze iets bewegen. Een schaduw. Groot. Langzaam. Het glijdt als een roofdier door het groen, maar te

stil om gewoon te zijn. Geen ritseling van bladeren, geen breken van twijgen, alleen dat krakende geluid, alsof het woud zelf pijn lijdt. Zyra's spieren spannen zich. Haar klauwen glijden uit hun scheden met een zacht, dreigend geluid dat de stilte doorboort. Klaar om te vechten. De energiebol naast haar reageert onmiddellijk, draait sneller, werpt groene vonken in de lucht alsof hij haar woede voelt. Het licht flitst over de stammen, laat schaduwen dansen als spoken. Het woud houdt zijn adem in. Geen vogel zingt, geen insect beweegt behalve daarboven, waar de schaduw zich losmaakt. Plotseling wordt de stilte verbroken als bladeren vallen en een figuur uit de schaduw tevoorschijn komt. Het valt met een dreun zo zwaar dat de grond onder Zyra's voeten trilt. Het mos scheurt open, aarde spat op. Zyra springt achteruit, haar staart zwiept, haar ogen smal als messen. Haar hart bonst, maar haar blik blijft scherp, vastgeklonken aan het wezen dat nu voor haar staat.

◆ Ontmoeting met Tharion ◆

Hij is enorm. Een lichaam van verweerde takken en schors, armen als kronkelende wortels die zich samentrekken alsof ze leven. Zijn huid lijkt gegroeid uit het woud zelf, ruw en oud, bedekt met mos dat zacht gloeit in het duister. En dan die ogen: Twee amberdruppels die branden in de schaduw, warm en dreigend tegelijk. Het ademt langzaam, alsof elke beweging eeuwen kost. De geur van aarde en hars vult de lucht, zwaar en doordringend. **“Wie ben jij?”** vraagt Zyra, haar stem laag, scherp, als een klauw die door stilte snijdt. Het wezen buigt langzaam, alsof het gewicht van tijd op zijn schouders rust. Wanneer het spreekt, klinkt zijn stem als krakend hout, diep en dreigend, alsof de wortels van het woud zelf spreken: **“Ik ben Tharion, Wachter van het Woud. En jij... jij draagt het hart dat niet van deze wereld is.”** Zyra balt haar vuisten terwijl haar energiebol rondtolt, schaduwen werpend die dansen over de stammen van het woud. Het lijkt alsof het woud zelf in beweging komt, aangewakkerd door haar aanwezigheid. Vastberaden vraagt ze: **“Vertel me over de Spiegel van Zynara,”** haar stem krachtig, maar haar hart bonst sneller bij de naam die klinkt tegelijk als een sleutel en als een vloek.

Tharion's ogen flikkeren, er schuilt een storm in zijn blik.

“De Spiegel...” Hij pauzeert en proeft de woorden, twijfelend of hij deze waarheid mag onthullen.

“De Spiegel is geen gewoon voorwerp,” zegt hij langzaam

“Het is een poort. Een waarheid die je niet kunt zien zonder jezelf te verliezen.”

Hij stapt dichterbij, de grond trilt onder zijn wortelachtige voeten terwijl het geluid van brekende wortels de stilte vult.

“Maar om hem te vinden, moet je eerst het Lied van de Rivier horen. Daar begint jouw pad.”

“Waar?” vraagt Zyra, haar staart zwiepend van spanning en haar klauwen klaar om te slaan, argwanend of dit een val is.

Tharion strekt zijn arm uit, en uit zijn hand groeit een levend takje, kronkelend en zich uitstrekkend naar het noorden. Het hout kraakt, bladeren ontvouwen zich en fluisteren zachtjes. **“Volg het water”** zegt hij. **“Het zal je leiden naar de Zingende Rivier. Maar wees gewaarschuwd: niet alles wat zingt, spreekt de waarheid.”**

Voordat Zyra kan antwoorden, trekt Tharion zich terug.

Zijn lichaam valt uiteen in bladeren, meegevoerd door een onzichtbare wind alsof hij nooit echt aanwezig was. De geur van hars blijft hangen als een herinnering. Alleen de richting naar het noorden blijft achter, als een belofte én een waarschuwing.

◆ Het Onvermijdelijke Pad Vooruit ◆

Zyra blijft staan, haar adem zwaar. Ze kijkt naar haar energiebol, die nu sneller draait, alsof hij haar wil aansporen. Ze haalt diep adem, haar blik gericht op het pad naar het noorden.

Het Lied van de Rivier klinkt als een sleutel, maar ook als een val. Toch beseft Zyra dat er geen weg terug is. Ze zet haar eerste stap, terwijl het woud achter haar fluistert, zacht maar onmiskenbaar:

“Zoek... vindt... onthul...”

⚡ Hoofdstuk 2 – De Zingende Rivier

Het woud opent zich langzaam, alsof het met tegenzin zijn geheimen prijsgeeft. De bomen wijken niet zomaar uiteen; ze lijken te fluisteren terwijl Zyra passeert, hun bladeren ritselen als stemmen die haar naam kennen. De lucht wordt vochtiger, zwaarder, en in die stilte hoort Zyra het voordat ze het ziet: een melodie, zacht en vloeiend, die door de bomen glijdt als een ademtocht van magie. Het is geen gewoon geluid.

Het is een lied dat haar gedachten beroert, dat haar hartslag vertraagt en haar ziel naar zich toe trekt. Elke toon lijkt te trillen in haar botten, alsof het lied haar wil herscheppen.

Haar energiebol zweeft naast haar, maar beweegt niet meer in haar ritme, het volgt het lied. Dat maakt haar onrustig. Het voelt alsof de bol niet langer haar bondgenoot is, maar een instrument van iets anders, iets dat haar wil sturen.

Zyra versnelt haar pas, haar laarzen zakken weg in het vochtige mos dat glinstert van dauw. De geur van water vult de lucht, fris maar met een ondertoon die haar nek doet tintelen, alsof er elektriciteit in de wind hangt. Elke stap brengt haar dichterbij het geluid, dat nu niet alleen een melodie is, maar woorden lijkt te dragen, woorden die ze niet begrijpt, maar die haar lokken met een belofte van rust.

◆ De Rivier van Licht ◆

Dan opent het bos zich volledig en ziet ze het: een rivier, breed en glinsterend als vloeibaar kristal. Het water is niet gewoon helder – het straalt licht uit, een zilverachtig schijnsel dat danst op de golven alsof de rivier zelf leeft.

Bloemen langs de oevers lijken zich naar het water te buigen, hun kelken open alsof ze luisteren naar het lied. En daar, midden in de rivier, zweven stenen die niet zinken, alsof de natuur zelf de wetten van de wereld heeft herschreven. Mist hangt boven het water, draaiend als rook, en in die mist lijken schaduwen te bewegen.

Zyra stapt dichterbij. Haar staart beweegt langzaam heen en weer, alert, haar klauwen glijden uit hun scheden met een zacht, dreigend geluid. Het lied wordt luider, maar niet op een manier die geruststelt. Het is mooi, ja, maar er zit iets in verborgen, een toon die niet klopt, een schaduw in het licht.

Ze knielt bij de oever en raakt het water aan. Het voelt koud, maar niet als gewoon water. Het tintelt, alsof het leeft. Haar vingers gloeien groen waar ze het oppervlak beroeren, en het lied verandert, alsof het haar herkent.

Een golf van energie trekt door haar arm, en even ziet ze flitsen van iets: Een spiegel, een poort, een schreeuw in het donker.

◆ De Sirene die Zingt ◆

Plots breekt de harmonie. De zachte tonen worden scherper, dringender, alsof het lied boos is. Zyra trekt haar hand terug.

De energiebol naast haar draait sneller, werpt groene vonken in de lucht die sissen wanneer ze het water raken.

Dan ziet ze beweging onder het wateroppervlak.

Eerst lijkt het een schaduw, maar dan wordt het groter, duidelijker.

Twee ogen, gloeiend als maanlicht, staren naar haar vanuit de diepte.

Het water kolkt, alsof de rivier zelf ademt.

Voordat ze kan reageren, breekt het water open.

Een figuur schiet omhoog, elegant en sierlijk, haar huid glinsterend als parelmoer. Lange haren, zilver en blauw, golven om haar heen als een kroon van licht. Haar ogen zijn groot, helder, en haar glimlach is zo betoverend dat Zyra's adem stukt.

Het wezen lijkt een droom, een wonder van schoonheid, een sirene.

Haar stem mengt zich met het lied van de rivier, zo zoet dat het pijn doet, alsof elke klank een belofte van vrede is.

“Kom dichterbij,” zingt ze.

“Je bent moe... laat het water je dragen.” Zyra voelt een vreemde rust over zich heen komen. Haar spieren willen ontspannen, haar gedachten vervagen...

Maar diep vanbinnen knaagt iets. Het lied is te perfect. Te glad.

Haar energiebol draait wild, groene flitsen schieten door de lucht. De sirene glimlacht breder, té breed. Haar tanden te scherp. Haar ogen te koud. Achter de schoonheid schuilt duisternis.

Onder het wateroppervlak bewegen meer schaduwen. Glinsterende lichamen, cirkelend als roofdieren.

“Blijf uit mijn buurt,” sist Zyra, haar klauwen uit, haar energiebol oplichtend. Het lied verandert in een krijs. Het water kolkte.

De monsters rijzen op.

◆ De Strijd van Stemmen ◆

Zyra springt op een zwevende steen. De energiebol volgt haar, werpt groene schijn over het zilveren water. De sirenes verzamelen zich, hun stemmen een net van klanken dat haar wil verstikken.

Maar Zyra sluit haar ogen. Zoekt het ritme van haar magie.

Zoekt zichzelf. Dan zingt ze.

Haar stem, diep en helder, breekt door de lucht als licht door mist.

Deze stem is magisch; de energiebol danst mee op haar ritme.

Ze zingt woorden die ze nooit geleerd heeft:

“Ik ben niet jouw prooi, niet jouw schaduw,

Mijn stem is vuur, mijn ziel is blauw.

Jouw ketens breek ik, jouw leugen vergaat,

Ik ben Zyra en ik sta.”

De sirenes verstijven. Het water brandt groen. Zyra zingt verder:

“Water dat zingt, zal zwijgen voor licht,

Donker dat grijpt, verliest zijn gezicht.

Ik draag het hart van oeroude kracht,

Geen sirene houdt mij in haar macht.”

De rivier krijst. Dan wordt alles stil. De sirenes lossen op in zilveren damp. Zyra staat hijgend op de steen. Haar energiebol gloeit zacht.

Het water is kalm. Het lijkt haar te erkennen. In de verte, aan de horizon, glinstert iets: De Spiegel van Zynara.

Een ster in de mist. Het doel van haar reis.

“Jullie wilden me breken,” fluistert ze.

“Maar ik heb mijn stem gevonden. En met een sprong naar de volgende steen vervolgt ze haar weg, sterker dan ooit.

⌘ Hoofdstuk 3 – De Schaduwen van Myrath

De rivier ligt achter Zyra, maar het lied blijft hangen in haar hoofd als een echo die weigert te sterven. Ze rent niet. Ze beweegt stil, beheerst. Haar energiebol zweeft naast haar als een gloeiende wachter. De mist hangt zwaar over de vallei, als een sluier die elke vorm verbergt en elk geluid verstikt. Zyra staat stil aan de rand van een rotsrichel, haar ogen smal, haar staart langzaam heen en weer zwiepend. Voor haar strekt zich een landschap uit dat niet lijkt te ademen. Geen wind. Geen vogel. Geen leven. Alleen stilte. Maar het is geen gewone stilte. Het is een gevaarlijke stilte. Ze zet een stap naar beneden. Haar laarzen zakken in het glinsterende, vochtige mos. Haar energiebol zweeft naast haar, pulserend met een groen licht dat cirkels werpt op de grond. Het ritme is onrustig, alsof het haar wil waarschuwen. Zyra voelt het ook: iets beweegt in de mist. Niet zichtbaar, maar aanwezig. Het is alsof de lucht zelf ogen heeft.

◆ De Vallei van Myrath ◆

De bomen hier zijn anders. Hun stammen zijn zwart, glanzend als obsidiaan, en hun wortels kronkelen als klauwen over de grond. Geen bladeren. Geen leven. Alleen vormen die lijken te wachten. Zyra's klauwen glijden uit hun scheden met een zacht, dreigend geluid. Haar spieren spannen zich. Ze weet dat dit geen gewone plek is. Dit is Myrath. Een naam die men fluistert in de legendes van haar volk. Een vallei waar schaduwen leven. Waar licht sterft. Plots hoort ze het: een fluistering. Niet één stem, maar vele, zacht en sissend, als wind door een veld van dode bladeren. De woorden zijn onduidelijk, maar ze dragen een belofte of een dreiging. Zyra stopt. Haar oren spitsen zich. Haar adem stukt. De mist beweegt. Niet door wind, maar door iets dat leeft. Dan verschijnt een vorm. Eerst vaag, dan duidelijker. Een silhouet, hoog en slank, met ledematen die te lang zijn om menselijk te zijn.

Zijn huid lijkt gemaakt van schaduw, vloeibaar en glanzend, alsof het licht hem niet kan raken.

Achter hem bewegen meer vormen. Tientallen. Misschien honderden. Allemaal stil. Allemaal kijkend.

Hun ogen gloeien zwak, rood als smeulend vuur.

Zyra's hart bonst. Haar energiebol pulseert fel, werpt groene stralen die door de mist snijden. Voor een moment ziet ze hun gezichten of wat daarvoor doorgaat.

Holle kassen. Grote ogen.

En dan bewegen ze. Niet rennend. Niet springend. Maar glijdend, alsof de lucht hen draagt.

◆ Het Gevecht in de Mist ◆

De eerste schaduw valt aan. Een flits van beweging, sneller dan een bliksemflits in een storm. Zyra draait instinctief, haar spieren gespannen als stalen kabels.

Ze slaat toe. Haar klauwen snijden door lucht en raken iets dat niet helemaal echt lijkt, een lichaam dat voelt als rook en vlees tegelijk.

Het wezen krijst, een geluid dat door de vallei snijdt als scheurend metaal, en het woud lijkt te beven onder die klank. De mist trilt, alsof hij zelf pijn voelt.

Het wezen valt uiteen in een wolk van zwart stof die zich als giftige adem verspreidt. Maar waar één valt, komen er drie terug.

Hun bewegingen zijn onnatuurlijk, vloeiend, alsof ze geen botten hebben. Hun lichamen lijken te glijden, niet te lopen, en hun ogen branden rood als smeulende kolen.

Zyra springt opzij, haar staart zwiept, haar adem brandt in haar keel. Haar energiebol reageert onmiddellijk, pulseert als een hartslag van pure kracht en schiet een straal van groen licht door de mist.

Het licht snijdt door de duisternis, doet de mist oplichten als vuur.

Twee schaduwen gillen, hun vormen smelten weg in rook, maar meer komen dichterbij, veel meer.

De lucht vult zich met fluisteringen, stemmen die haar naam zingen, zacht maar dreigend.

“Zyra... Zyra...”

Het klinkt als een belofte en een vloek tegelijk.

Haar hart bonst. Ze voelt het en elke aanraking van hun klauwen trekt aan haar magie, alsof ze haar leeg willen zuigen.

Haar borst brandt, het hart van magie pulseert wild, alsof het zich verzet.

“Ze willen je kracht ” fluistert een stem, niet van buiten, maar diep in haar hoofd.

Zyra knarst haar tanden. Nee. Niet mijn kracht. Niet mijn ziel.

Ze slaat opnieuw. Haar klauwen flitsen. Haar energiebol explodeert in een golf van licht die de mist doet sidderen. Schaduwen krijsen, hun vormen trekken zich terug, maar het is alsof de vallei zelf oneindig is.

Voor elke schaduw die verdwijnt, komen er twee terug.

Zyra voelt haar benen zwaar worden, haar adem kort.

Ze moet weg. Maar waarheen?

Dan ziet ze het. Ver weg, door de mist, een licht.

Zwák, maar echt.

Een doorgang tussen twee zwarte rotsen, gloeiend als een adem van hoop.

Het lijkt te draaien, alsof het haar roept.

Zyra haalt diep adem, haar ogen smal, haar spieren gespannen.

“Jullie krijgen me niet ” sist ze, haar stem laag en dreigend.

Met een sprong landt ze op een wortel, haar energiebol explodeert opnieuw en deze keer in een storm van groene vlammen die de schaduwen terugschijft.

Hun krijsen vullen de vallei, hoog en schel, alsof de lucht zelf breekt.

Zyra rent.

Haar klauwen grijpen takken, haar staart zwiept, haar adem brandt in haar keel.

De mist probeert haar vast te houden, grijpt aan haar benen als handen van rook, trekt aan haar haren, bijt in haar huid.

Maar Zyra is sneller.

Haar energiebol zweeft naast haar, pulseert als een zon van woede,
werpt licht dat de duisternis doet sidderen.

Ze bereikt de rotsen, springt door het licht...en valt.

◆ De Val in de Leegte ◆

Niet op aarde, maar in leegte.

Een val die geen einde lijkt te hebben.

De wind giert langs haar oren, maar er is geen wind, alleen stilte en
duisternis.

Haar energiebol zweeft naast haar, pulseert als een hartslag in het
donker, alsof hij haar gerust wil stellen.

Zyra sluit haar ogen, voelt haar lichaam draaien, vallen, zweven tot
plots alles verandert.

Licht. Schitterend. Verblindend.

Zyra rolt over de grond, hijgend, haar ogen groot.

Ze ligt op een oppervlak dat glanst als glas, maar warm aanvoelt,
alsof het leeft.

Voor haar ligt een landschap dat niet van deze wereld is.

Bergen van kristal rijzen op als bevroren golven, hun toppen
glinsterend in een lucht die niet blauw is, maar goud, alsof de zon
vloeibaar is geworden.

De grond onder haar voeten ademt, pulserend als een hartslag van
steen.

En in de verte...

een silhouet.

Groot.

Dreigend.

Wachtend.

Het staat stil, maar de lucht om hem heen trilt, alsof hij de wereld
zelf kan breken met één beweging.

Zyra voelt haar hart bonzen, haar magie brandt in haar borst.

Dit is geen einde.

Is dit het begin van iets veel gevaarlijker?